

അപ്പത്തിഞ്ച് പെരുന്നാൾ

അദ്യസന്ധം പുർത്തിയാക്കിയ പുരാൻ ശ്രീ ബുദ്ധഗണാക്കം തനിക്ക് ബിഹാരിലെ സുവർഗ്ഗാമത്തിൽ പോയി അവിടെ സേവനം ചെയ്യുവാൻ അങ്ങങ്ങനെ അനുവദിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞു. ബുദ്ധൻ പറഞ്ഞു: ‘നീ അവിടേയ്ക്ക് പോകാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. കാരണം, അവിടെയുള്ളവർ ക്രുതരും ഹൃദയശുന്നരുമാണ്. അവർ നിന്നെ ആക്ഷേപിക്കുകയും അപമാനിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം.’

പുരാൻ പറഞ്ഞു: ‘പക്ഷേ, ഗുരോ രോഗികൾ ഉള്ള സ്ഥലത്തെക്കല്ലേ ഒരു വൈദ്യൻ പോകേണ്ടത്? അവിടെ പോകാനുള്ള അനുവാദം അങ്ങനിക്കു തന്നാലും.’

ബുദ്ധൻ പറഞ്ഞു: ‘നീ പോകുംമുമ്പ് എൻ്റെ ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം തരിക. ഒന്നാമതായി അവർ നിന്നെ അപമാനിക്കുകയും കൂറപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ നീ എന്തു ചെയ്യും?’

പുരാൻ പ്രതിവചിച്ചു: ‘ഞാനപ്പോൾ വിചാരിക്കും, എന്തുമാത്രം ദയയുള്ളവരാണിവർ! അവരെനെ കൂറപ്പെടുത്തുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ. അവരെനെ തല്ലിയില്ലല്ലോ, അവർക്ക് വേണമെങ്കിൽ എന്നെ മർദ്ദി ക്കാമായിരുന്നു.’

ബുദ്ധൻ പറഞ്ഞു: ‘അവർ നിന്നെ നന്നായി മർദ്ദിക്കുകയാണെങ്കിലോ? അവർ നിന്നെ കല്ലറിഞ്ഞിരുന്നു നെങ്കിലോ?’

പുരാൻ പറഞ്ഞു: ‘അപ്പോഴും ഞാനവരെപ്പറ്റി നല്ലതോർക്കും. എന്തൊന്നാൽ അവരെനെ അടിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ? അവരെനെ കൊന്നില്ലല്ലോ. അവർക്ക് വേണമെങ്കിൽ എന്നെ കൊല്ലാമായിരുന്നു!’

അപ്പോൾ ബുദ്ധൻ തെള്ളിട മുകനായി. തുടർന്ന് ബുദ്ധൻ പുരാനിനെ സുക്ഷ്മതയോടെ നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു: ‘അവർ നിന്നെ കൊല്ലുകയാണെങ്കിലോ? മരണസമയത്ത് നിന്റെ വിചാരം എന്താവും?’

‘ഞാനപ്പോൾ അവരുടെ നേരെ നല്ല വിചാരത്തിലാവും. കാരണം ജീവിതത്തിൽനിന്ന് അവരെനിക്ക് മുക്തി നല്കിയില്ലോ!’ പുരാൻ നമ്മനായി.

ഈതു കേടു ബുദ്ധൻ പുരാനെന്ന ആശീർവ്വദിച്ചുകൊണ്ടു മൊഴിഞ്ഞു: ‘പുരാൻ! മുന്നോട്ടു പോകു! നീയോരു പുശ്രണനായ ഭിക്ഷുവാകുന്നു! നിന്നു എവിടെ പോകണമെന്നു തോന്നുന്നുവോ, അവിടെ നിന്നു പോകാം. ശുഭം വരെടു!’

ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടാലും ഒരു ഗ്രാമത്തിന് വെളിച്ചും പകരാനുള്ള പുരാഞ്ചേ മനോഭാവവും യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ മനോഭാവവും തമ്മിൽ അനാദ്യുദ്ധമായ സാമ്യമുണ്ട്.

അപ്പത്തിഞ്ച് പെരുന്നാൾ ദിവസമായ ഈ നാം കാണുന്നത് ആശോഷത്തിഞ്ചേ പെരുന്നാളല്ല ത്യാഗത്തിഞ്ചേ പെരുന്നാളും പെരുമഴയുമാണ്. അപ്പെമെടുത്ത് വാഴ്ത്തി മുറിച്ച് ഇതെന്റെ ശരീരമനും കാസാ വാഴ്ത്തി ഇതെന്റെ രക്തമെന്നും പറയുന്നോൾ അക്ഷരിക്കമായി മുറിവുകൾ അവിടെ കാണുന്നി ല്ലേക്കിലും തന്നുരാഞ്ഞെ മനസ്സിന്റെ ഉള്ളിൽ അത് സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ലോകത്തിൽ ആർക്കേജിലും ഇപ്പോൾ സ്നേഹിക്കുവാൻ കഴിയുമോരെന്ന് സംശയമാണ്. (അപുർവ്വം ചിവർ തന്റെ ഉറവർക്കുവേണ്ടി ജീവനെ ബലിയായി നല്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നും തർക്കുനില്ല.) ലോകത്തിനുവേണ്ടി തന്നെ വിഭജിച്ച നൽകുന്ന തന്നുരാൻ എന്നും നമുക്ക് മാതൃകയാണ്. അനേകർക്കുവേണ്ടി ജീവനെ നൽകുവാനും സമ്യ ഡിയായി നൽകുവാനും തന്നുരാൻ സാധിച്ചു. ഈ എൻ്റെ മനോഭാവമെന്നാണ്. ഞാൻ മുലം ലോക തതിന് ജീവനാണോ മരണമാണോ സംഭവിക്കുന്നത്. ഞാൻ ലോകത്തിൽ പ്രകാശമാണോ ഇരുളാണോ സംഭാവന ചെയ്യുന്നത്? നീ മുറിവേൽക്കപ്പെടുവാനും തന്നുരാനോട് സാദ്യശൃംഖലവാനും തയ്യാറാണോ? നീ മുറിവേറ്റാൽ നിന്റെ മുറിവിൽ നിന്ന് ജീവനുണ്ടാകും.

ഈ അപ്പം ജീവനും മരണവുമുണ്ടാകുന്ന അപ്പമാണ്. പാലഭാസപ്പോസ്തോലൻ ഓർഫിക്കുന്നു ഈ അപ്പും തിന്നുന്നവനോക്കയും സയം ശോധനചെയ്തിട്ടുവേണ്ട ക്ഷേമിക്കുവാൻ. അയോഗ്യമായി അപ്പും തിന്നുന്നവൻ ശിക്ഷാവിധി തിന്നുകയും കൂടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്നുരാഞ്ഞെ മേശയിൽത്തന്നെ ഇത് കാണുവാൻ കഴിയും. മനസ്സിൽ കളക്കത്തോടെ അപ്പം ക്ഷേമിച്ച തുംബ നാശത്തിലേയ്ക്കാണ് പോകുന്നത്. കപടതയില്ലാത്തവരായ മറ്റു ശിഷ്യമാർ ജീവനിലേയ്ക്കും. ഈ അപ്പും ക്ഷേമിക്കുവേണ്ടി നാം സയം ചോദിക്കേണ്ട ഒരു ചോദ്യമാണ്, എനിക്കിതിനുള്ള യോഗ്യതയുണ്ടാ? കർത്താവേ! തങ്ങൾ ക്ഷേമിച്ച തിരു ശരീരവും പാനമചെയ്തതായ തിരുരക്തവും തങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷയ്ക്കോ പ്രതികാരത്തിനോ കാരണമായി തതിരരുതെ. എന്നാലോ തങ്ങളുടെ ജീവനും രക്ഷക്കുമായിത്തീരുമാരാക്കണമെ.